

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE
DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL { pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Artă religioasă. . . . . † Titu S. Târgovișteanu
2. Chipuri de preoți . . . . . Pr. Niculac-Boleanu
3. Comentariu practic . . . . . Pr. Marin C. Ionescu
4. Comoara veșnică . . . . . Pr. Manea Popescu
5. Prima apologie . . . . . Diac. A. N. C-tinescu
6. Plan de predică . . . . . Pr. Marin C. Ionescu
7. Cronica internă . . . . . Referent
8. Cronica externă, Știri . . . . . Cronicar
9. Mișcarea misionară . . . . . Referent
10. Reviste . . . . . **
11. Daruri, Mulțumiri. . . . . **
12. Parohii vacante, Incunoștințare . . . . . **

ARTA RELIGIOASA

— Idei dintr'o conferință. —

Religiunea și arta sunt expresiuni ale simțului nostru, că aceia ce avem nu ni-e destul, — și că tânjim după mai bine.

Însă religiunea tinde să asigure mai ales, prin crearea altei lumi, unde ea să fie stăpână, supremele valori cu care omul se întramează în această lume; — pe când creațiunea estetică e numai o satisfacțiune imaginară a unor dorinți inconștiente, unde umbra înlesnește neputința împlinirii.

Dumnezeu, căruia religiunea îi slujește,

icoană a idealurilor umanității, are nevoie de tot sufletul omului. El e adevărul etern care nu are trebuință de frumoasele aparențe, în fața căruia orce aparență se năruie. **Dumnezeu nu locuiește în templu făcut de mâini omenești. Duh este Dumnezeu și cel ce se închină Lui, se cade să se închine în Duh și în adevăr.**

Dumnezeu căruia religiunea îi slujește icoană a idealurilor umanității, pentru a se realiza nu are trebuință decât de suflet omenesc, în intimitatea lui cea mui profundă. Ce rost mai au atunci bisericile, icoanele, obiectele sfințite, etc.? Fenomenul apare ca un paradox, care, totuși nu e, fiindcă toate aceste simboale n'au valoare de cât prin intențiunile ce ele descopăr și în măsura în care le simbolizează.

În religiune valoarea estetică n'are importanță. Se poate însă, ca alături de valoarea religioasă să se adauge și o valoare estetică. Lucrul acesta se întâmplă în orce artă religioasă. Dar aceasta nu este decât o supracreștere și un lux. Fiindcă în religiune, sensibilul nu este altceva de cât semnul prin care se exprimă suprasensibilul, — iar nu desăvârșirea lui și încă și mai puțin creșterea norocoasă a lui.

† TITU S. TARGOVIȘTEANU

CHIPURI DE PREOȚI

3.

Preotul Costandin din Butoești

— din pandur, preot —

În ziua de 24 Ianuarie din anul 1821 un pandur citea proclamația lui Tudor Vladimirescu în vatra satului Cărbuneștii de pe Gilort:

„Nici o prăvilă nu oprește d'a întâmpina răul cu rău. Șarpele când își iese înainte, dă-i cu cio-magul și-l omoară, căci mai de multe ori te primejduiești din mușcătura lui... Veniți, fraților, cu toții, că cu răul să pierdem pre cei răi, ca să ne fie nouă bine...” Sătenii sorbiau aceste cuvinte.

Cel dintâiu dintre ei care jură să urmeze pe Tudor Comandirul, oriunde-i va duce, fu Costandin, un flăcău tomnatic de 29 de ani, înalt, vânjos și hotărât la vorbă. El cunoștea viața de ostaș luptător căci ca flăcăiandru se luptase cu cetele de Turci pasvangli carii prădăra atâtea ani Oltenia. Trecutul acesta al lui îl ajută să ajungă comandant al pandurilor din Cărbunești și din satele vecine. Cetașilor săi le povestea cu mândrie Costandin despre Tudor că e din satul Vladimir, vecin cu al lor, că nu râde niciodată, că nu stă jos în casa unde intră ca să nu se scoale înaintea ciocoilor, că ursitoarele i-au dat o cămașă a morții pe care o poartă de când se bătea cu Turcii peste Dunăre, că vrea să moară ca să facă dreptate în țară.

Costandin cu ceata lui a urmat pe Tudor în drum spre București. A tăbărit pe câmpia Cotrocenilor. S'a dat în vorbă cu popa Panait de la Cărmidari care rămăsese ulmit de atâtea spujină de oaste românească. A defilat cu ceata sa pe ulițele Bucureștilor și nu-și putea lua ochii de steagul oastei cu Sfânta Troiță zugrăvită frumos. I-a stăpânit gândul chipul preotului cu crucea în mână care mergea în dreapta lui Tudor, cum și glasurile preoților cari la răspântii, în București, citeau cu glas înalt proclamația drepturilor pentru toată obștea.

Dar Costandin nu cunoștea planurile lui Tudor și nici politica de vulpe a boierilor; de aceea a rămas îngândurat când a primit ordin de retragere spre Pitești. Cu căldură s'a rugat, la plecare, în mănăstirea Cotrocenilor pentru izbânda dreptății; dar cuta adâncă brăzdată pe fruntea lui Tudor nu-i spunea a bine. Trăsnit a rămas când, la Golești, în dimineața zilei de sărbătoare a sfinților împărați Constantin și Elena, a auzit că Tudor a fost dus pe drumul Târgoviștei, într-o căruță înconjurată de Arnăuți.

Tudor mergea spre peire iar Costandin nu mai avea rost în oaste, căci puterea lui de la Tudor pleca. De aceea nimic nu l-a înduplecat să intre în rândurile eteriștilor lui Ipsilante. Trist, pe poteci lăturalnice, a luat drumul spre Oltenia. Când ajunsese pe malul drept al Oltului căzu pe gânduri: încotro să se îndrepte. Spre Cărbunești nu-l lăsa inima să meargă: Cum va răspunde bătrânilor cari-l vor întreba: ce ispravă a făcut, unde sânt drepturile pentru țărani; apoi —cum va scăpa de oamenii stăpânirii, carii începuseră să vâneze capete de panduri. Din gânduri îl deșteptă un glas de flăcău cu cântecul:

Frunză verde de molotru
Când veni Tudor la Motru
Boierii trecură Oltu
Și se 'necară cu totu.

La mănăstirea Motru se va duce, unde se împreună Motrul cu Jiul. Acolo, între zidurile ei de cetate, cu poarta ferecată în fier, în care lăsaseră urme adânci gloanțele pandurilor, îi va da lumea pace să se gândească la Comandirul său.

În mănăstirea Motru între anii 1821—1830 dintre toți frații se deosebia fratele Costandin. Era vioiu, știa să citească, învățase rânduiala slujbelor și era bun cântăreț. Nu se socotia însă cu aplicări de călugărie. Spunea că-i venit din lume și în lume vrea să se întoarcă. De aceea când se așezară satele și când moșneanul Butoiu ceru starețului să-i dea un preot pentru satul său, starețul îi vorbi de fratele Costandin. Moș Butoiu îl dobândi nu numai preot ci și ginere: Costandin luă în căsătorie pe fiică-sa Maria și ajunsese preot de mir în Butoești lângă mănăstirea Motru. Era preot între preoți. Eufrosin Poteca, călugărul filosof ajuns stareț la Motru, sta bucuros în legătură cu acest preot cu care se potrivea în gânduri. Amândoi erau stăpâniți de ideia drepturilor și datoriiilor pentru toți.

În anul 1850 Eufrosin, la o vizită, zice: Părinte Costandine, dă-mi mie pe Radu, feciorul sfinției tale, să-l învăț carte multă și să-l fac secretarul meu. Preotul se învoiește și Radu, care era de 15 ani, ajunge ucenic al lui Eufrosin la Motru.

Radu era vioiu, ştia să citească şi să scrie de acasă; până azi i se poate citi numele scris de el însuşi cu vopsea galbenă pre zidul pridvorului. Eufrosin l-a dat să înveţe carte la Bucureşti în pensionul lui Ionescu, de unde de Crăciunul anului 1855 îl chiamă la mănăstire să-i fie secretar. Acesta este Radu Popescu secretarul priceput al lui Eufrosin Poteca. Prin el se înfăptuesc cu iscusinţă unele din gândurile bătrânului arhimandrit. Radu Popescu este acela care la înmormântarea lui Eufrosin Poteca (10 Decembrie 1858) ţine un duios necrolog şi poartă toată viaţa o caldă amintire inimosului călugăr.

La doisprezece ani după Eufrosin, trece către Domnul şi preotul Costandin din Butoeşti († 1870), în vârstă de 78 de ani, liniştit că vede

ţara aşezată, nu, ca în tinereţile lui, chinuită de toate relele.

„Eu am luat drumul filosofiei, fiindcă de mic am auzit în casă expunându-se de către tatăl meu teorii filosofice învăţate de la Eufrosin Poteca.” Aşa îşi încheie povestirea despre bunic —popa Costandin—şi despre tată—Radu Popescu—domnul C. Rădulescu-Motru, profesorul nostru de filosofie. Mulţumită ospitalităţii sale a putut scriitorul acestor rânduri să viziteze Butoeştii, unde a păstorit preotul Costandin fostul pandur, precum şi mănăstirea Motru, unde Radu Popescu, fiul fostului pandur, a prins, la picioarele lui Eufrosin, din tainele gândirii asupra rosturilor lumii.

Preotul NICULAE
de la biserica Boleanu

COMENTARIU PRACTIC

*I. „Fericiţi cei cari flămân-
zesc şi înseleză de dreptate că
acea se vor sătura!”*

Dreptatea, despre care vorbeşte aci Mântuitorul este starea sufletească ce isvoreşte din practicarea tuturor virtuţilor şi din împlinirea tuturor datoriilor.

Cu alte cuvinte dreptatea aceasta este ceea ce noi numim sfinţenie, desăvârşirea, harul sfinţilor, iubirea lui Dumnezeu, unirea cu Dumnezeu.

Dreptatea înţelegească în felul acesta ne poate sporî zestrea noastră duhovnicească şi ne aprinde setea noastră sufletească. Ea este unicul nostru bun, care ne aparţine, este mireasma intrinsecă şi inerentă sufletului nostru. Este nobleţea, măreţia, fericirea şi bogăţia sufletului nostru!

Toate celelalte bunuri sânt în afară de noi, deşi nimeni nu ne poate desbrăca de ele decât prin voinţa şi consimţământul nostru — cum — ar fi de pildă ştiinţa şi talentele noastre. Sufletul nostru nu este decât un depozit, care se pierde şi se evaporează în clipa în care s'ar betesugi o singură fibră din organele trupului nostru. Numai Dreptatea există prin sine; ea este un bun curat şi neamestecat; toate celelalte bunuri sufleteşti sânt îmbibate cu otravă. Ştiinţa de pildă te îngâmfă, plăcerile te moleşesc, onorurile te orbesc şi bogăţiile îţi împietresc inima; dreptatea însă subsumează toate virtuţile şi se opun tuturor viciilor!

Dreptatea este un bun veşnic şi nestri-

căcios. Ah! Doamne! Şi cu toate acestea de câte ori nu-l pierdem noi?! Moartea ne desbracă de toate celelalte bunuri şi nu ne lasă de cât virtutea noastră întreagă, perfecţiunea noastră neatinsă, de care nu se poate nici măcar atinge.

Câtă nebulie din partea noastră că alergăm cu atâta îndărătnicie şi ardoare după bu-nurile frivole ale acestei vieţi şi nu însetăm câtuşi de puţin după singurul bun neînşelător, care este *sfinţenia noastră şi desăvârşirea noastră!*

II. Ce este oare şi mai ales ce ar trebui să fie setea de dreptate?

Dorul acesta de sfinţenie al fiinţei noastre ar trebui să fie viu şi arzător ca şi foamea şi setea. Ea ar trebui să ne frământă întreaga noastră făptură, să ne însoţească în tot locul, şi să pâlpe în inima noastră zi şi noapte; ea ar trebui să stingă în sufletul nostru orice dor, care i-ar fi protivnic şi să ţină în strună toate năzuinţele contrare.

Ea s'ar cuveni să fie o trebuinţă vie a sufletului nostru, care să-şi reclame poruncitor şi necurmat dreptul la împăcarea şi împlinirea ei, ca şi foamea şi setea trupurilor noastre.

Ea trebuie să ne amintească într'una datoria de a ne sfinţi în toate ocaziunile, în toate acţiunile noastre, în toate vorbele noastre, în toate necazurile şi suferinţele noastre, în toate întreprinderile şi iniţiativele noastre ca şi în toate rugăciunile noastre.

Impăcarea setei și foamei noastre spirituale s'ar cuveni s'o înfăptuim cu aceeași regularitate cu care un organism sănătos își împacă foamea și setea sa trupească. Sfințenia noastră nu trebuie să plutească câtuși de puțin în sborul unor idei chimerice risipite și bolnave, ci să se restrângă în sfera sănătoasă a posibilităților și realizărilor practice, împlinind cu exactitatea matematică proprie organismelor vii, în fiecare zi, aceleași și aceleași datorii, sporind și crescând clipă de clipă *sfințenia, desăvârșirea și dragostea noastră*. Ea nu trebuie să ne sgândere numai dorul nepotolit al *sublimului, miracolului sau extraordinarului*, ci să se mărginească a ne procura cel mai prețios dar duhovnicesc: împlinirea necurmată a voinței lui Dumnezeu în fiecare zi tot mai proaspătă, tot mai tainică, tot mai intimă și tot mai curată. Nu trebuie să ne amețescă niciodată cu fumul orgoliilor ale *infalibilității*.

Să ne stăpânească în orice clipă și să ne facă să ocolim orice păcat și orice necurățenie; dacă însă ne scapă când și când câte o greșală, nu trebuie să ne turburăm și să ne descurajem. În asemenea împrejurări se cuvine să ne umilim, să ne dojenim, să ne ne osândim, să ne curățim, să ne supraveghem pe noi înși-ne și să căutăm cu atât mai multă ardoare „dreptatea” despre care ne vorbește Domnul Nostru Iisus Hristos.

III. Ce este săturarea de dreptate și unde se dobândește ea? Această săturare se găsește în însăși setea dreptății.

Dorurile și poftele lumești amețesc și risipesc inima noastră, fiindcă obiectul lor este absent, îndepărtat, greu și nu rareori imposibil de realizat, totdeauna de nesatisfăcut chiar și când îl posedăm. Dorul și setea „dreptății” dimpotrivă ne umple inima până la răscol de *mângâiere* fiindcă ea însăși cuprinde obiectul, pe care ni-l îmbie.

Cine dorește și însetează a-L iubi pe Dumnezeu și a se uni cu El, L-a iubit și s'a și unit de mult cu El.

Fericită este dorința, care posedă ea însăși binele după care aleargă și năzuște!

El de ajuns deci să dorim cu ardoare a crește și spori în dreptate și în desăvârșire și vom spori fără încetare.

Această săturare se găsește în toate întâmplările și în toate acțiunile vieții!

Dacă noi dorim cu ardoare să ne sfințim, nimic în lume nu ne poate împiedica dela

aceasta. Mai mult: totul poate să ne ajute și să contribuie la împlinirea și săturarea dorinței noastre de sfințenie.

Această săturare se găsește în învățătura Evangheliei noastre, așa cum Biserica a primit-o și cum ne-o explică neconținut. Oriunde se găsește un suflet drept, care să caute „dreptatea” o găsește cu prisosință. El află adevărata idee a sfințeniei; el află regulile, motivele, mijloacele și modelul sfințeniei.

În afară de această sete a dreptății, nimeni nu poate să încerce nici o satisfacțiune sufletească, nimeni nu-și poate liniști sufletul și nu găsește nimic și niciodată nici pentru viața aceasta, nici pentru cealaltă!

Această săturare se găsește în săvârșirea sfintelor taine, care toate laolaltă sânt *tot atâtea izvoare ale „dreptății” și harului dumnezeesc* însă în chip cu totul deosebit în sfânta cină a Euharistiei în care noi primim pe „*Cel Drept prin excelență*” care vrea să fie *El însuși dreptatea noastră*.

Fericit este sufletul înfometat după această hrană dumnezească și însetat după o asemenea prețioasă băutură! El va fi săturat și adăpat în măsura în care se află stăpânit și frământat de-o astfel de foame și de sete.

Să ne aprindem deci dorurile noastre sufletești după culmile sfințeniei, fiindcă cu cât sunt mai mari și mai aprinse cu atât vor fi mai împlinite și mai potolite!

Bunul, care ni se înfățișează este nemărginit de mare! Noi nu-l putem mânca până la terminare ci ne vom înfrupta și împărtăși din el în măsura în care noi îl vom dori.

Ce fericita dar! Ce foame sfântă! Ce sete dumnezească!

Mănâncă și bea, sufletul meu, ca să te sature din acest izvor nesecat al fericirii și al mântuirii noastre!

Săturarea cea mai deplină o vom dobândi în Ceruri, unde curățiți și vindecați de toate rănilor păcatelor, despărțiți pentru totdeauna de păcătoși și primiți în obștea „dreptilor”, vom trăi împreună cu ei în „*împărăția dreptății*”, având cu noi și în noi pe însuși autorul „*dreptății*”, care este *Dumnezeu*.

Dreptatea după care ne vorbește aci Iisus nu este deci o dreptate juridică, ci este însăși cumpăna și calea sfințeniei. Vechiul Testament reprezintă epoca dreptăților și a dreptății. Noul Testament este epoca sfinților și a sfințeniei desăvârșite.

Pe scara desăvârșirei sufletelor ne putem ridica pe culmile sfințeniei trecând dincolo de treptele dreptății legii vechi. „De nu va prisosi dreptatea voastră mai mult de cât a Cărturarilor și Fariseilor, nu veți intra întru Impărăția Cerurilor“. Matei V, 20.

„Părinte *drepte*, lumea pre Tine nu Te-a cunoscut, iar Eu Te-am cunoscut“. (Ion XVII, 25).

Pr. MARIN C. IONESCU

Biserica „Cuibu cu Barză“

COMOARA VEȘNICA

Cuvinte asupra evangheliei din Dumineca dela 26 Februarie 1928 (Lăsatul secului de brânză). Matei VI 14-21.

1. Creștinismul este descoperirea realităților spirituale și veșnice, de cari omul nu se poate folosi decât prin mijloace spirituale. Prin credință omul devine o făptură nouă, deci înzestrat cu mijloacele spirituale pentru dobândirea comorii veșnice.

2. Dumnezeu e iubire, iar omul e însuflețit de ură și prigoană față de aproapele lui, întru cât e stăpânit de puterea păcatului. Mântuitorul dovedește aceasta prin arătarea greutății ce întâmpină omul când e vorba să ierte păcatele semenilor lui. Totuși, nimeni nu poate găsi iertare la Dumnezeu, dacă nu este un iertător față de semenii lui (v. 14 - 15).

3. Dumnezeu e lumină și adevăr; iar omul e întunec și fățarnic. Mântuitorul dovedește aceasta prin practicarea postului de către unii, cari în loc să facă din post un mijloc de a căpăta binecuvântarea și iubirea lui Dumnezeu, fac din el un mijloc pentru a se înălța în fața oamenilor (v. 16 - 18).

4. Dumnezeu a deschis omului comoara bunurilor veșnice. Omul privește tot spre bunurile trecătoare ale vieții pământești. Mântuitorul dovedește aceasta prin întrebarea: „Unde e inima ta? (v. 19 - 21).

5. Lămurit cu Dumnezeu nu poate fi decât acela care e lămurit cu lumea, lămurit cu sine însuși și doritor de bunurile spirituale.

1. *Evlavioși creștini*. Sfânta evanghelie de astăzi e un crâmpei din predica depe munte ținută de Domnul în fața unor „mulțimi“ de suflete omenești. Fiecare cuvânt al Mântuitorului din această predică depe munte însemnează o chemare puternică îndreptată către om pentru a urca pe scara desăvârșirii: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit“ (Mat. V. 48). Nu e vorba deci de o desăvârșire a cărei măsură să o găsim în lume, în lucrurile văzute pe câmpul vieții pământești.

Ci Mântuitorul cheamă pe om la acea desăvârșire pe care ne-o înfățișează însuși Tatăl ceresc. Dar Dumnezeu e duh și adevăr. Natura ființei Lui e de a fi spirituală. Deci la o desăvârșire spirituală ne cheamă Mântuitorul, la acea înnoire și schimbare sufletească, prin care să ne arătăm a fi chip și asemănare a lui Dumnezeu.

Cu adevărat, evlavioși creștini, creștinismul este descoperirea completă a frumuseților spirituale și veșnice, de care Dumnezeu a vrut ca noi, oameni, să nu fim streini. Auziți? În fața lui

Dumnezeu niciuna din bunătățile și frumusețile pământului, oricât de orbitoare ar fi, nu poate fi socotită vrednică să stea alături de om. Cu alte frumuseți trebuie să se așeze în rând omul, nu cu cele pământești. Cu frumusețile cerului. Spre această desăvârșire ne îndeamnă Mântuitorul să mergem. Gândind la aceste lucruri atât de mărețe și cinstitoare pentru fiecare om, dela început încă ne simțim smeriți; iar nevrednicia noastră, care stă în fața desăvârșirii lui Dumnezeu ca un fir de iarbă ofilită sub dogoarea soarelui față de un stejar puternic și umbros, ne îndeamnă la rugăciune fierbinte pentru a nu rămâne lipsiți de bunurile spirituale ale vieții veșnice.

Simțim că astfel cum suntem e peste puțină să ajungem vreodată desăvârșirea la care ne cheamă Mântuitorul. Mulți dintre voi cunosc mijloace mînnate pentru a dobândi multe și mari bunuri ale vieții pământești. Dar bunurile spirituale, desăvârșirea duhovnicească, se poate câștiga cu aceste mijloace? Fără îndoială că nu. Comorile pământești se pot dobândi cu bani sau alte averi materiale; comoara de binecuvântări veșnice și bunuri dumnezești nu se poate dobândi decât cu mijloace spirituale. Ce sunt acestea? Sunt virtuți ale sufletului frământat cu aluatul credinței în Dumnezeu; sunt puteri ce răsar tot așa de firesc dintr-o inimă plină de iubirea lui Dumnezeu cum răsare planta din sămânța pusă în pământ bun; sunt tot ce gândește, tot ce simte și tot ce poate să facă omul care a biruit păcatul, a nimic în sine pe omul cel vechi și trăește ca „făptură nouă“, împlinind voința lui Dumnezeu.

* * *

2. Sunt incredințat, evlavioși creștini, că nu e niciunul între voi care să fi rămas rece la chemarea Mântuitorului: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit“. Inimile voastre vă spun lămurit: da, și eu vreau să mă fac părtaş al binecuvântărilor cerești; și să fiu asemenea lor; și eu vreau să fiu stăpân al comorii veșnice! O! Ce fericiți sunteți dacă întradevăr sunteți încălziți de aceste dorinți! Atunci dorințele noastre sunt mâini tremurânde care se întind cu sfială, dar și cu dragoste, să

șteargă măcar o picătură de sânge depe fruntea Mântuitorului, nemilos înghimpată de țepii co-roanei de spini. Atunci dorințele voastre sunt solii binecuvântați, cari vestesc cu bucurie sosirea și statornicirea împărăției lui Dumnezeu în inimile voastre.

Dar, vai! pentru câți dintre creștinii noștri aceste dorinți se pot asemăna cu flori răsărite prea de timpuriu; vine din nou un vifor și ele pier.

Dece aceasta? Ascultați cuvântul Mântuitorului, care s'a cetit în sfânta evanghelie de astăzi: «Că de veți iertă oamenilor greșelile lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru cel ceresc. Iar de nu veți iertă oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu va iertă greșelile voastre».

Ați înțeles cum se face că mulți rămân fără parte la comoara veșnică? Tu nu ierți greșalele oamenilor, inima ta e plină de ură și te socotești înjosit când ai rămas dator cu o răutate la răutatea săvârșită de vecinul tău față de tine. Crezi în acelaș timp că măcar unele dintre răutăților oamenilor trebuiesc înfierate cu fierul răzbunării și al neertării, pentru că altfel n'ar mai exista o dreptate. Dar această socotință a ta nu se potrivește nicidecum cu cuvântul lui Dumnezeu, care zice: «Că Dumnezeu așa a iubit lumea, încât a dat pe Fiul Său unul născut, pentru ca ori cine care crede într'nsul să nu piară, ci să aibă viață veșnică». (Ioan III 16). Dacă Dumnezeu n'ar fi trimis pe Mântuitorul, lumea ar fi pierit și de bunurile vieții veșnice nu s'ar mai fi putut împărtăși nimeni. Dar Dumnezeu a iertat greșalele lumii și a trimis pe Fiul Său unul născut. Gândindu-se la acest fapt, Sfântul Apostol Pavel îndeamnă pe creștinii din Efes: «Fiți buni între voi și milostivi, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v'a iertat vouă, în Hristos» (Efes. IV 32) Acum, evlavioși creștini, puneți alături iertarea ce vi-se cere vouă și iertarea vestită lumii de Mântuitorul. Iertareau lui Dumnezeu acoperă munți uriași de păcate, cu care lumea lovisc în sfințenia și dreptatea Tatălui ceresc; pe când iertarea, pe care o cere Domnul dela noi, abia de e nevoie să se întindă mai mult decât umbra trupului omenesc.

Mântuitorul, fiind pe cruce, în văpaia celor mai crude suferinți, a privit pe batjocoritorii Lui cu ochiul sfânt al iertării: „Tată, iartă-le, că nu știu ce fac”. Tot cu acest cuvânt a murit pe buze și cel dintâiu mucenic al bisericii creștine, Sf. Arhidiacon Ștefan. Iar puterea bisericii a răsărit, în toate timpurile, din inimi gata oricând să ierte greșalele celor din jur pentru a-i mântui de sub stăpânirea păcatului.

Dealtfel, cum va găsi cineva iertare la Dumnezeu, când el însuși se poartă răzbunător față de semenii lui? Căci Dumnezeu e iubire, iertare, sfințenie; iar omul, care nu iartă greșalele celor de felul lui, e păcat, și ură. Poate Dumnezeu să îmbrățișeze păcatul, să-l cinstească cu podoabele veșnice ale împărăției cerurilor? Desparte-te de păcat, iartă din inimă celor ce-ți greșesc și atunci ai rupt o puternică legătură a păcatului.

* * *

3. Altceva. Adevărata viață religioasă creștinească își are un singur izvor: Dumnezeu, o singură cale: Iisus și un singur scop: sfințenia pe care o revarsă Duhul Sfânt. O viață religioasă în care nu se găsesc aceste puncte, însemnate precis și luminos, nu e viață creștinească, ci fățarnicie. Mântuitorul descoperă această înșelăciune de sine în care trăesc unli oameni, slujindu-se de practicarea postului. Iată cuvintele Lui: „Când postiți, nu fiți posomorați ca fățarnicii; că ei își întunecă fețele ca să se arate oamenilor că postesc; adevăr grăesc vouă: își iau plata cuvenită. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este întru ascuns, și Tatăl tău, care vede întru ascuns îți va răsplăti tie”. Felul de a posti al fățarnicilor, se înțelege că nu poate fi o oglindă a adevăratei vieți religioase creștinești, și anume pentru următoarele cauze: 1. Nu are de izvor pe Dumnezeu, căci viața religioasă izvorâtă din Dumnezeu e un imn neîntrerupt de mulțămire către Dumnezeu și de slăvire a numelui Lui sfânt. Fățarnicul care postește astfel, urmărește slăvirea lui personală, „ca să se arate oamenilor că postește”. 2. Nu se revarsă pe calea deschisă de Mântuitorul, care zice că celce nu adună cu El, risipește și 3. Nu poate primi ca răsplată sfințenia Duhului Sfânt, ci laudele și prețuirea omului.

Evlavioși creștini. Postul într'adevăr e așezat de Mântuitorul ca un mijloc prin care mai ușor putem ajunge să ne împărtășim cu bunurile vieții veșnice; ca un mijloc însă pe care trebuie să-l întrebuițăm întâiu împotriva firii noastre vechi, lipsindu-ne de bună voie și cu hotărâre neclintită de orice fel de îndestulări ale trupului, ca și de orice fel de preocupări spirituale protivnice duhului creștin, cum ar fi: cetirea de cărți nefolositoare, intrigă, clevetire, minciună etc. După ce am întrebuițat în chipul acesta postul, apoi putem să dovedim ce mijloc prețios este el ca să gustăm mai mult din pâinea mântuirii.

Intr'alt loc Mântuitorul zice acest cuvânt: „Nu ce intra în gură spurcă pe om, ci ce iese din gură”. Zice aceasta pentru a arăta că cine nu a început să postească cu inima și duhul, nici odată nu va putea să prețiască postul ca oprire dela îndestulările trupesti, sau îl va întrebuița în chip fățarnic.

Fraților. Dumnezeu nu poate fi amăgit. Ochiul Lui nu se oprește la fața sau îmbrăcămintea omului, ci pătrunde până în adâncul inimii și răsplătește după cele ce găsește întru ascuns, în tainițele inimii, nu după chipul din afară. Ce prilej frumos este acesta ca fiecare dintre noi să-și cerceteze cele din lăuntru și să se întrebe dacă acelea, adevărat gândurile, simțirile sau planurile de toată ziua, prețuesc ceva și cântăresc cât de puțin în cântarul dreptății lui Dumnezeu. Faceți acest lucru și când veți isbuti să ziceți: Doamne, toate cele din lăuntrul meu trebuiesc înnoite, schimbate și înfrumusețate,— atunci, iată, ați rupt a doua legătură a întunecului,

din pricina căreia comoara veșnică a vieții în Dumnezeu rămânea neatinsă de mâinele inimilor voastre.

* * *

4. În sfârșit, dacă inima voastră dorește de binecuvântările lui Dumnezeu și de frumusețile vieții veșnice, atunci de ce „vă adunați comori pe pământ unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură?” Dar unde? „Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta“.

E în firea omului să adune roadelele muncii sale, să le economisească, să le păstreze, să le înmulțească, și să le folosească pentru întreținerea și înfrumusețarea vieții pământești, căci zice Sf. Apostol Pavel: „Cine nu muncește să nu mănânce“.

Nu cumva Mântuitorul condamnă acest fel de a fi al omului? Nu pentru că altfel Dumnezeu n'ar fi zis omului: „Creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți pământul“. Dacă Dumnezeu a făcut pe om un stăpân al pământului, e lămurit lucru că Dumnezeu nu l-a vrut sărac, căci pământul era plin de bogății înainte de a fi fost făcut omul, — plin de bogății și de comori prețioase prin însăși creațiunea săvârșită de Dumnezeu. Dar atunci care e gândul Mântuitorul? E foarte simplu și foarte limpede. Un gând însă foarte strein de mintea omului, atunci când nu cunoaște decât un singur fel de comoară: comoara de pe pământ. Mântuitorul vrea să ne spună că sunt două feluri de comori: 1. comori pe pământ și al 2. comori în cer, sau comori pământești și comori cerești. Lucrul e foarte simplu, și cu toate acestea câți dintre noi se gândesc cu toată luarea aminte la el? Apoi ne arată deosebirea dintre aceste două feluri de comori. Cele pământești sunt supuse stricăciunii din partea moliiilor sau ruginii. Iar dacă, prin îngrijirea deosebită ce le dai, nu pot fi vătămate nici de molii și nici de rugină, cu nici un chip nu le poți scăpa de hoți, care vin înarmați peste tine și le fură, fără să te arăți sau să zici un cuvânt. Comorile din cer nu pot fi stricate nici de molii și nici de rugină, iar hoții nu le sapă și nici nu le fură, căci în cer nu sunt hoți.

Ați auzit că sunt două feluri de comori și ați înțeles ce deosebire mare este între ele. Acum, firește se naște întrebarea, pentru fiecare om cinstit: spre care din ele să-mi îndrept străduințele mele? Unul poate să răspundă: eu am nevoie de amândouă, îmi voi aduna deci comori și pe pământ și în cer. E și acesta un răspuns, numai că pe masa încărcată cu tot felul de fripturi, plăcinte și băuturi scumpe, nu prea să vede și strachina cu ciorbă de fasole sau mămăligă cu ceapă. Ori una, ori alta. Sunt două feluri de comori pentru doi oameni cel puțin, nici într'un caz pentru unul singur. Căci comoara despre care ne vorbește Mântuitorul înseamnă ținta tuturor străduințelor pe care le poate risipi un om. Deosebirea dintre aceste două feluri de

comori e tot așa de mare ca și deosebirea dintre cer și pământ. Pământul va trece, dar cuvintele Domnului, în care se cuprinde toată bogăția și splendoarea cerului, nu vor trece.

Mai e nevoie să ne întrebăm ce fel fel de comori să ne adunăm? În răspunsul Mântuitorului se cuprinde dorința oricărui credincios adevărat „Nu vă adunați comori pe pământ..., ci adunați-vă comori în cer“. Nici o încercare de a ascunde adevărul nu e cu putință: „Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta“. Deci dacă încerci să te amăgești că tu îți aduni comoară și în cer, te dai de gol inima care sbârnie la cea mai mică atingere de comoara de pe pământ.

Evlavioșii creștini, îndreptați toată grija inimilor spre creșterea comorii din cer și atunci ați făcut încă un pas mai aproape de bucuria vieții veșnice.

* * *

5. Evlavioși creștini. Învățăturile prețioase scoase din cetirea sfintei evanghelii de astăzi, în număr de trei, se pot formula astfel: 1. Nevoia de a fi lămurii cu semenii noștri, care nu poate fi împlinită decât prin iertare, 2. Nevoia de a trăi viața religioasă creștinească, sub toate înfățișările ei, numai pentru a mulțumi lui Dumnezeu și a slăvi numele Lui și 3. Nevoia de a crește comoara din cer, comoara veșnică, dând prețuirea cea mai înaltă bunurilor spirituale. Au aceste nevoi, cu adevărat, ființă în viața noastră de toate zilele? Le privim noi ca pe acelea, cari trec înaintea oricărui alte nevoi, ori cât de aspre ar fi ele? Iată întrebarea de care atărnă toată vrednicia cu care ne-a împodobit Dumnezeu, făgăduindu-ne părășia vieții veșnice și fericirii netrecătoare.

Doamne, veșnicilor Tale bunătăți învrednicește-mă pe mine, nevrednicul robul Tău, dându-mi puterea de a ierta greșalele oamenilor, de a practica viața creștinească spre slăvirea numelui Tău și de a-mi îndrepta ochii inimii spre strălucirea comorii veșnice. Amin.

Preot MANEA POPESCU

CUGETĂRII

Dumnezeu pre cel mai mare l-a lăsat, și giudețul cel ceresc al său pre pământ i-l-a dat; și precum iubește el să vadă pre Dumnezeu în cer judecând blând faptelor lui, așa să se arate și el celor ce sunt sub stăpânirea sa; și cum nu suferă Dumnezeu strâmbătatea, așa și el să nu facă altuia.

GRIGORIE URECHIE

Milele Domnilor pot așeza țările; nemila și lăcomia fac risipă țărilor.

MIRON COSTIN

PRIMA APOLOGIE A SF. IUSTIN MARTIRUL

IX. Deasemnea noi nu cinstim cu jertfe numeroase și cu coroane de flori pe aceia, pe cari oamenii modelându-i și în temple așezându-i i-au numit zei, deoarece știm că aceste lucruri moarte și fără viață nu au aspect de divinitate, (căci nu credem ca Dumnezeu să aibe această formă, pe care spuneți că unii i-au dat-o în semn de cinste), ci au numele și forma acelor spirite rele apărute odinioară. 2) Oare trebuie, să vă spun ceea ce știți, cum artiștii lucrează materia, o lustruesc, o tae, o topecs și o bat? Ci adeseori, prin arta lor, lucrurile de necinste, schimbându-le numai exteriorul și modelându-le, le numesc zei. 3) Aceasta o socotim nu numai nerațional, ci și ofensator pentru Dumnezeu, care având o slavă și o formă inexprimabilă, i se împrumută numele la lucruri ce se pot strica și cari au nevoie de întreținere. 4) Știți precis că artiștii sunt depravați și au tot felul de vicii, (pe cari) să nu le mai enumărăm; ei corup și pe tinerele cari îi ajută cu modele. 5) O! ce rătăcire, a alege oameni stricați să modeleze pe zii, destinați adorării, și să-i refacă, și să fie puși asemenea oameni păzitori ai templelor de cari ei sunt atașați, fără a înțelege că e nepermis și de a gândi, necum de a zice, că oamenii sunt păzitorii zeilor.

X. Noi am primit prin tradiție, că Dumnezeu n'are nevoie de daruri materiale dela oameni, căci îl vedem dând totul; am învățat și ne-am convins și credem, că Dumnezeu iubește numai pe aceia cari îi imitează însușirile: înțelepciunea, dreptatea și iubirea de oameni și toate câte-i sunt proprii lui Dumnezeu, care nu este numit cu nici un nume stabilit. 2) Și am învățat, că la început El, fiind bun, din materie fără formă a făcut totul pentru oameni; și dacă aceștia se arată prin fapte demni de planurile Lui, știm că vor fi primiți a trăi cu el și a împărăți, devenind nemuritori și fără suferință. 3) Căci după cum la început, când nu existau, i-a făcut, tot astfel credem că pentru meritul lor, cei cari vor fi

ales cele plăcute Lui, vor fi socotiți demni de nemurire și conviețuire. 4) Nu depindea de noi să ne începem existența; iar ca să urmărim cele plăcute Lui, — pentru săvârșirea cărora însuși a dăruit cu puteri raționale pe cei ce le caută —, ne ajută și ne conduce spre credință. 5) Și noi socotim, că, tuturor oamenilor să nu fie interzis a învăța aceasta, ci dincontră să fie îndemnați. 6) Căci ceea ce n'au putut face legile omenești, Cuvântul, fiind divin, ar fi făcut, dacă spiritele rele n'ar fi răspândit (contra noastră) multe acuzațiuni false și nelegiuite, — luând în fiecare (om) ca aliat pasiunile rele și diferite în natura lor —, (acuzațiuni) cari nu ne ating întru nimic.

XI. Iar voi auzindu-ne că așteptăm împărăția, în nesocotința (voastră) ați crezut că e vorba de una pământească, pe când noi vorbim de (împărăția) lui Dumnezeu, cum se vede și de acolo, că cei cercetați de voi mărturisesc că sunt creștini, deși știu că pedeapsa celui ce mărturisește este moartea. 2) Dacă noi așteptăm o împărăție omenească, desigur negam (că suntem creștini), ca să nu fim condamnați, și încercăm să ținem (aceasta) în ascuns, ca să ajungem cele nădăjduite; dar fiindcă nu avem nădejdi spre cele nevăzute, n'avem teamă de cei ce ne omoară, deoarece toți sunt supuși morții.

XII. După părerea voastră dintre toți oamenii noi suntem conducători și luptători pentru pace, căci învățăm că este imposibil să se ascundă dela fața lui Dumnezeu cel ce face rău, sau avarul, sau vicleanul, sau chiar și virtuosul, și că fiecare după faptele (sale) va merge la osândă veșnică, sau la mântuire. 2) Căci dacă toți oamenii ar cunoaște acestea, n'ar mai îmbrățișa viciul pentru un moment, știind că merge la pedeapsă veșnică în foc, ci în tot felul s'ar păzi pe sine și s'ar împodobi cu virtuți, ca să primească bunurile promise de Dumnezeu, evitând chinurile (veșniciei).

Trad. de Diac. AL N. CONST.

Plan de predică sau de lecție practică la Religie

VIRTUȚILE CARDINALE

I. *Pregătirea*: Virtute este cuvânt de origine latină și înseamnă putere spirituală spre deosebire de cuvintele vârtute și vârtos care înseamnă putere fizică. Virtuțile sunt puteri sufletești, dintre care unele ne leagă de Ceruri și de Dumnezeu și au numele de virtuți teologice; iar altele ne leagă de semenii și de pământ cu tot ceea ce viază pe el și se numesc virtuți morale. Dintre virtuțile morale avem patru mai de seamă, care te orientează în domeniul moral al vieții cași cele patru puncte cardinale în domeniul geografic — ceea ce a și făcut să-și capete numele de virtuți cardinale.

II. *Anunțarea*: Înțelepciunea, dreptatea, cumpătarea și curajul sau bărbăția!

III. *Tratarea*: 1. a) Înțelepciunea este virtutea, care-ți înlesnește trecerea prin viață, ferindu-te de ciocniri și de încrucișări de vederi și de interese cu ceilalți oameni cu cari îți dăpenești viața laolaltă.

b) Înțelepciunea se manifestă fie ca prevedere, fie ca tact în viață.

c) Înțelepciunea trebuie ferită de aluatul vicleniei, căci atunci am avea o înțelepciune de vulpe, care nu poate să fie în niciun caz creștină.

d) Mântuitorul ne arată în chip deslușit ce fel trebuie să fie înțelepciunea noastră: „Fiți înțelepți ca șerpii” Matei X, 16; Luca X, 3.

a) Șarpele citește de departe în ochii trecătorului și nu-l atacă de cât atunci când acela are gânduri rele asupra lui; altfel se strecoară ușor prin iarbă!

b) Când este atacat, își face trupul colac, iar capul și-l așează dedesupt.

c) Închis de către dresori în vre-o cutie, caută o mică spărtură și apoi se subțiază ca o sfoară și scapă.

d) Intrucât nici înțelepciunea șarpelui nu este în totul străină de viclenie, Mântuitorul nu se mulțumește să ne spună doar cuvintele: „Fiți înțelepți ca șerpii”, ci adaugă cuvintele: „și nevinovați ca porumbelii”. Matei X, 16.

Un proverb popular zice: „Să-ți dea Dumnezeu ochi de șarpe și inimă de porumbel”.

2. a) Dreptatea este virtutea care-ți poruncește să dai fiecăruia dreptul său.

b) Dreptatea singură te face să fii imparțial și să nu „cauți la fața oamenilor”. Matei XXII, 16.

c) Dreptatea nu trebuie săvârșită numai de ochii oamenilor ca cea a fariseilor, ci pentru

ochii îngerilor, „cari văd pururea fața Tatălui Meu în Ceruri”: „Dreptatea voastră de nu va întrece cu mult pe aceea a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în Împărăția Cerurilor”. Matelu V, 20.

3 Cumpătarea este frâul stăpânirii de sine.

a) Cumpătarea la mâncare.

b) Cumpătarea la băutură.

c) Cumpătarea la petreceri.

d) Cumpătarea la averii.

e) Cumpătarea la îmbrăcăminte.

„Ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți”, I Corinteni X, 31. „Nu puteți bea paharul Domnului și paharul diavolilor; nu puteți fi părtași mesei Domnului și mesei diavolilor; I Corinteni X, 21.

Bărbăția e virtutea, care condiționează biruința: „Îndrăzniți—zice Domnul—eu am biruit lumea!” Ion XVI, 13.

Curajul sau bărbăția este de mai multe feluri:

a) Curajul eroic, care se poate arăta în războaie.

b) Curajul cetățenesc, care se poate arăta în gospodăria și conducerea poporului.

c) Curajul martiric, pe care l-au arătat cu prisosință mucenicii crezurilor noastre sfinte.

Piedicile curajului sânt următoarele:

a) frica

b) lașitatea

c) nestatornicia.

„Nici fricoși, nici lacomii, nici bețivii, și nici curvarii nu vor moșteni Împărăția Cerurilor”. I Corinteni VI, 9-10.

„Îmbrăcați-vă întru toate armele lui Dumnezeu ca să puteți stă împotriva meșteșugurilor diavolului” Efeseni VI, 11.

IV. *Asocierea*: Înțelepciunea, dreptatea, cumpătarea și curajul sunt virtuți pe care le găsim și la păgâni. Ele au fost doar creștinate. La păgâni: bufnița era simbolul înțelepciunii; dar zeița dreptății era zugrăvită ca o tânără legată la ochi cu cumpăna în brațe, de aci vorba populară „dreptatea este oarbă”, în sens de imparțialitate.

V. *Aplicarea*: a) Înțelepciunea este scara de ridicarea în mijlocul societății: pilda lui Solomon. „Înțelepciunea prețuește, cât o moștenire” Ecclesiast. VII, 11.

b) Dreptatea este firul roșu ce trebuie să străbată viața oricărui bun creștin.

„Domnul face dreptate printre neamuri”. Ps. 111, 6.

c) Cumpătarea este fașa vieții: „Pe cel bogat nu-l lasă îmbuibarea să doarmă”. Ecclesiastul V, 11.

d) Bărbăția este singurul scut în viață: „Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul”. Psalmul 28, 14.

Pr. MARIN C. IONESCU

Biserica Cuibu cu Berză

C R O N I C A I N T E R N A

Mănăstirea Țigănești.— De când Preacuvioasa Maică Emilia conduce — ca stăriță — mănăstirea Țigănești, numai lucruri bune se aud de pe acolo. E mai bună rânduială în disciplina maicelor, ordine în gospodărie, progres în sporirea averii. Slujbele se mențin frumoase, ca și în trecut. Atelierul de covoare face zilnic progrese. Fiind mare necesitate de un atelier nou ca clădire, s'au adunat deja bani 414 026 lei, cu cari în vară se va începe o nouă clădire. Planul și devizul vor fi gata în curând. D-l C. Băicoianu, director al „B. N.” — vecin cu moșia — merită toată lauda pentru ajutorul moral și material, ce-l dă nobilelor străduințe a harnicelor maice.

—●—

Onor. Minister de Culte, ne comunică, că pe data de 20 Ianuarie 1928, încetează doliul de 6 luni, pentru moartea Regelui Ferdinand I. Deci pe viitor, corespondența nu va mai fi îndoliată.

—●—

În ziua de 31 Ianuarie a. c., C. Pr. G. Comana dela biserica Sf. Apostoli-București a ținut o documentată și interesantă Conferință în fața preoților și instituturilor din capitală. Conferința s'a ținut în sala Școlii superioare de Comerț și a avut ca temă: „Colaborarea dintre biserică și școală pentru cultivarea maselor cetățenești”. Felul în care Părintele Comana a pus chestiunea poate servi, cu drept cuvânt, ca punct de plecare, — mai norocos ca altădată — pentru realizarea acestei colaborări, ce se tot amână.

Când preotul va iubi și va sprijini lucrarea de instrucție mntă a școlii; iar învățătorul, la rândul lui, va crede din inimă în doctrina mântuitoare de suflete a bisericii, — colaborarea va răsări ca ceva firesc și trainic.

S'a luat hotărârea ca aceste ședințe să se urmeze săptămânal.

În ziua de 3 Februarie a. c. s'a ținut o importantă ședință, în palatul patriarhal și sub președinția a însuși I. P. S. Patriarh. Scopul ședinței a fost să se pună bazele unei Academii de muzică bisericească, care să ia ființă cât de curând, sub ocrotirea Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor. Au luat parte la ședință: P. S. Vicar arhiepiscopesc Titu S. Târgovișteanu, D-l profesor I. Popescu-Pasărea, D-l Profesor G. Cucu, D-l Profesor I. Chirescu, D-l Mihail Berceanu, Pr. Eugen Bărbulescu, referent administrativ și Pr. Manea Popescu, referent cultural.

S'a hotărât să se înceapă cursurile la 1 Martie a. c., cu următoarele catedre pentru anul I-ii: 1. Liturghica și Imnologia predate de P. S. Vicar Titu, 2. Muzica bisericească bizantină predată de D-l I. Popescu-Pasărea, 3. Teorie, Solfegiu și Armonie predate de D-l I. Chirescu, 4. Contra punct, Formele muzicale și clasă de cor, predate de D-l G. Cucu, 5. Dirigența de cor și Pedagogia predate de D-l G. Georgescu-Breazu, 6. Canto și Dicțiune și 7. Pian sau vioară. Conform

Statutului de organizare a Bisericii ortodoxe, hotărârea acestei Comisii oficiale urmează să fie trecută și aprobată de Plenul Consiliului Eparhial.

Candidații vor fi admiși în următoarele condițiuni:

1. Să fie absolvenți ai seminariilor sau ai școlilor de cântăreți bisericești. Pot candida și absolvenții unui curs de 4 clase secundare. 2. Să a'bă cunoștințele elementare în muzica psaltică și liniară. 3. Să depună acte doveditoare de studiile făcute, de naționalitate, vârstă și confesiune.

Cursurile Academiei vor dura 3 ani. Autoritatea bisericească va stăruî ca pe viitor catedrele de muzică bisericească și liniară dela Seminarii să nu mai poată fi ocupate decât de absolvenții Academiei de muzică bisericească. Tot astfel profesorii dela școlile de cântăreți bisericești, dirijorii de cor, ca și protopsalții dela bisericile catedrale vor fi obligați să absolvească această Academie.

Pânăce se va izbuti să se creeze un buget corespunzător, domnii profesori de muzică, cari au lucrat la întocmirea programului de studii, s'au oferit să predea gratuit, recunoscând necesitatea imperioasă a înființării unui laborator de muzică bisericească și religioasă. Iar D-l Mihail Berceanu, ajutor de primar în Capitală ca totdeauna în asemenea ocaziuni de cultivare și perfecționare a laturilor vieții spirituale a poporului nostru, a făgăduit sprijinul cât mai larg al Primăriei Capitalei.

Cu entuziasm, credință și bunăvoință se pot crea acele instituții durabile, de cari se simte atâta nevoie.

—●—

Comitetul cultural și administrativ al „Asociației creștine ortodoxe Patriarhul Miron” au ținut ședință în ziua de 4 Februarie a. c. stabilind programul conferințelor și predicilor duminicale ce urmează să se țină în adunarea săptămânală a „Asociației Patriarhul Miron”, până la 1 Maiu a. c. Tot cu acest prilej s'a discutat propunerea de a se întemeia o foaie lunară dacă nu bilunară, de zidire sufletească și informațiuni condusă de comitetul cultural. S'au luat dispozițiuni cu privire la ținerea adunării generale a „Asociației”, care s'a fixat pentru ziua de 11 Martie a. c.

—●—

Ministerul de război ne face cunoscut că a luat măsurile convenite ca să se poată exercita, în toată libertatea, controlul învățământului religios în liceele militare, astfel cum prevede Legea și statutul de organizare al Bisericii ortodoxe române.

—●—

Cuv. Ieromonah Damian Stănoiu va scoate în curând un volum de nuvele și povestiri din viața călugărească, intitulat „Cuvioșile lui”. Volumul e editat de „Cartea Românească”.

Referent

CRONICA EXTERNA

I.

La un an după alegerea sa, actualul Papă Piu XI, în 1923 publica enciclica *Ecclesiam Dei*. Acea scrisoare, cași aceasta de care ne ocupăm acum, au același subiect: unirea Bisericilor. Papa alesese, pentru *Ecclesiam Dei*, data de 12 Noembrie, ziua în care se împlinea 300 de ani dela moartea episcopului rutean unit Iosafat, și ochii lui erau atunci întorși spre Răsărit; năzuința lui d'atunci tindea la o apropiere care să ducă Biserica Ortodoxă la o *unire* cu cea catolică; căci în gândul catolicilor, *uniații* n'ar fi de cât mijlocitorii între Biserica romană și Bisericile orientale. De aceea și momentul publicării enciclicei a fost ales în ziua morții episcopului Iosafat.

Privind la distanța de aproape cinci ani de zile efectul enciclicei *Ecclesiam Dei* constatăm că, între Bisericile orientale și Biserica catolică, situația este aceiaș cași înainte de 1923.

De altfel, pentru vremile noastre vorbim, nu este Piu XI primul papă care face ofertă de unire celorlalte Bisericii. E destul să amintim statornica sfortare pe care Papa Leon XIII a desfășurat persistent, în tot timpul lungului său pontificat, și tot n'a făcut mare lucru.

La doi ani după ridicarea sa la pontificat, Papa Leon XIII în 30 Septembrie 1880, dă enciclica *Grande munus* care cu prilejul introducerii în Biserica romană a sărbătoarei ortodoxe Sf. Ciril și Metodiu, indirect făcea ortodoxilor și o ofertă de *uni e*. De a semenea, în 25 Iunie 1888, enciclica *Paterna caritas* asupra unirii în credință, dădea Armenilor sfaturi și directive în favoarea restabilirii unității. În 20 Iunie 1894, a doua zi după jubileul său episcopal, ac lași Papă prin enciclica *Praeclara gratulationes*, adresată «tuturor principilor și popoarelor universului, dar mai întâi de toate... Orientului», face cel mai presant apel pentru unirea Bisericilor din Răsărit cu Roma.

Dar, pe când privirea Papei Leon XIII, era în deosebi înturnată către Bisericile din Orient (o singură scrisoare *Amantissimae voluntatis* din 14 Aprilie 1895, a adresat el „Englezilor cari caută împărăția lui Christos în unitatea credinței”), actualul Papă își poartă gândurile peste întreaga creștinătate, fiindcă marile inițiative de unire pornite din sânul lagărului protestant nu puteau, în felul lor, să nu afecteze și Biserica papală.

Astfel, către sfârșitul anului 1923, Papa Piu XI se interesează personal despre planurile cardinalului Mercier de unire cu anglicanii, și cu asentimentul său, în palatul episcopal dela Malines, teologii catolicii, la olaltă cu teologi anglicani, căutau mijloacele de a apropia cele două Biserici.

Dar cardinalul Mercier moare în primele zile ale lui Ianuarie 1926 și nu mult după aceasta abatele Portal, cel mai eminent dintre colaboratorii săi, îi urmează în mormânt. Lordul Halifax, cel mai înfocat partizan al unirii Bisericii anglicane cu Roma, cu toată vârsta înaintată, merge la Roma ca să ducă Papei Piu XI inelul episcopal al car-

dinalului, însă e primit foarte rece la Vatican. Interrupte prin moartea cardinalului Mercier, conversațiunile dela Malines n'au mai fost reluate.

Intre timp din lagărele protestante se organizează la Stockholm în 1924 o mare Conferință mondială pentru unire, dela care catolicii se abțin.

În 1927 se văzu reunindu-se la Lausanne o altă Conferință mondială, pornită din aceleași medii și vizând același scop. Cincizeci de Comunități creștine, din toată lumea, sunt prezente la Lausanne; dar Roma și aci e absentă.

În același an 1927 anglo-catolicii fac sfortări uriașe pentru ași defini o pozițiune din ce în ce tot mai suspectă anglicanismului integral, și din ce în ce mai puțin simpatică autorității papale. Sfortarea lor însă a căzut în baltă din pricina opoziției Parlamentului, când totdeodată au fost silite să iasă la suprafață o mulțime de elemente care înrăesc și mai mult situația. Unul din aceste e publicarea raportului conversațiunilor dela Malines de care pomenirăm mai sus. Anglicanii s'au făcut foc, când au aflat din acest raport, că, conversațiunile dela Malines s'au făcut cu asentimentul arhiepiscopului de Conterburey, carele însuși a delegat trei reprezentanți să ia parte la cele două din urmă întruniri. Majoritatea Anglicanilor credeau că aceste conversațiuni, pornite din inițiativa cardinalului Mercier, au avut loc numai după îndemnul Lordului Halifax și că șefii Bisericii anglicane nu participau oficial.

Afară de aceasta, o mulțime de conferințe regionale, o mulțime de legi și de organizațiuni lucrează cu o rară persistență în scopul unirii religioase. Dar toate pornesc din lagăre protestante, cu mijloace protestante și pe temeuri protestante. Și ceea ce e mai mult: au izbutit să determine un curent în care, conștient sau inconștient, e prinsă și ortodoxia.

Deci, Roma nu poate ignora prea mult această uriașă mișcare protestantă. De accia e silită să iasă din expectativa în care s'a menținut până acum și prin enciclica *Mortalium animos* din 6 Ianuarie 1928 Biserica romană ia pozițiune pe terenul de luptă.

Intemeindu-se pe însăși definiția Bisericii, Piu XI spune limpede și cu o riguroasă logică rațiunile pentru care el nu poate concepe o uniune de cât sub formula: întoarcerea și supunerea Bisericilor separate Bisericii catolice, apostolice și romane, singura depozitară și păstrătoare exclusivă a tezaurului adevărului descoperit.

Guvernele și popoarele, observă enciclica, jinduesc după ordine, concordie și frăție. Înțelegerea religioasă, fundată pe temelia comună a unor principii esențiale, oare n'ar constitui un prim pas către unirea dorită? Unii oameni zic da; alții, mai numeroși, îi urmează; și d'aci s'a văzut înmulțindu-se legile, congresele și conferințele având drept obiect să realizeze unirea religioasă între popoare. Dar toate aceste încercări se inspiră din postulatul că, toate religiunile sunt bune și laudabile. Însă doctrina catolică respinge asemenea postulatul.

Ceva mai aleasă e încercarea care tinde numai să promoveze unitatea între toți creștinii, întemeindu-se pe însăși cuvintele Mântuitorului, din rugăciunea către Tatăl, ca ucenicii săi să fie una („*ut discipuli sui unum essent*“). Astfel, toate religiunile purcuzând din Evanghelie vor trebui astăzi să opună un bloc împotriva eforturilor necredinței. Aceasta e teza *pancreștinilor*, cari, sub conducerea câtorva căpetenii, de cele mai multe ori ne catolici uneori chiar transfugi ai catolicismului, au știut să obțină favoarea și adesiunea a numeroși catolici rău luminați și prea creduli.

Pretențiunea pancreștinilor pare papei cu desăvârșire inadmisibilă. Dumnezeu a vorbit mai întâi prin proorocii săi, apoi prin Fiul său. El a făcut oamenilor o descoperire, și, pentru păstrarea acestei descoperiri, el a întemeiat o Biserică. Această Biserică a lui Christos e o societate perfectă, care nu poate răbda nici diversitate, nici schimbare. Cuvintele dumnezeiești: „Ca toți să fie una; să fie o singură turmă, un singur păstor“, exprimă nu o dorință pentru viitor, ci o voință actual realizată. De la întemeierea sa, Biserică n'a încetat să fie una, să păstreze și să propoveduiască în chip integral adevărul. E imposibil de făcut deosebire între dogmele sale, că unele exprimă adevăruri esențiale și altele secundare. Tot ori nimic. Cel ce crede se va mântui, cel ce nu va crede se va osândi. „Putea-vom—zice papa—să tolerăm o încercare care năzuiește să facă din adevărul revelat materie de tocmeală și de transacțiune?...“

S'ar putea crede că, cel puțin acești *pancreștini*, au scopul să facă pe creștinii deosebitelor Biserici să se iubească mai mult unul pe altul. „Dar cum va putea dragostea (caritas) să crească în paguba credinței?“. Și Piu XI observă că același apostol al dragostei, Ioan, care a transmis noua poruncă „Iubiți-vă unul pe altul“, a zis de asemenea: „De vine cineva la voi, care nu aduce această învățătură, nu-l primiți pe el în casele voastre, și feriți-vă chiar de a-l saluta!“.

Unitatea Bisericii nu poate eși dintr'un acomodament, dintr'un compromis între doctrine diverse, dar pe nedrept așezate pe picior de egalitate. Unitatea Bisericii, e un singur magisteriu, o singură lege, o singură credință. Mireasa lui Cristos nu poate să fie împărțită în nici un fel, este intactă în curătenia ei, zice sfântul Ciprian. Și Lactanțiu: „Singură Biserică catolică e cea care păstrează adevărul cult. Numai ea este izvorul adevărului, locașul credinței, templul lui Dumnezeu“. Terminând, Papa dorește ca, mai norocos de cât predecesorii săi, să-i fie lui dăruit să primească și să îmbrățișeze, la reîntoarcerea lor în Staul, pe atâtea oi rătăcite.

Precum se vede din scurtul rezumat de mai sus, enciclica aceasta îmbrățișază, în aparență, problema integrală a unirii tuturor creștinilor, însă după cum am bănuir într'o „știre“ din numărul precedent, ea vizează în primul rând pe anglo-catolici. O scrisoare particulară din Roma ne confirmă această bănuială. Toată străduința și tot neazul anglicanismului stă în năzuința de a împăca cele două extreme ale Bisericii lui. Iar revizuirea cărții de rugăciuni tindea la un compromis care să împace extremitățile. Cererea a eșuat și Vaticanul prinde momentul să [dea enciclica aceasta.

zuirea cărții de rugăciuni tindea la un compromis care să împace extremitățile. Cererea a eșuat și Vaticanul prinde momentul să [dea enciclica aceasta.

Încă nu se poate judeca cu siguranță ce efect va avea enciclia între anglo catolicii puri, d'ocamdată însă ținem să semnalăm aci încă, din mijlocul anglicanismului modernist s'a și ridicat un protest foarte violent. D. Henry Fowler, membru al Bisericii anglicane, secretarul Alianței protestante din Anglia, a adresat presei un scurt comunicat, din care extragem acest pasagiu:

Fantoma reunirei Bisericii din Anglia cu biserica romană s'a risipit deodată cu declarațiunile Papei. Visul Lordului Halifax a trecut în împărăția morților, unde se înfundă, când s'au discreditat, toate Sofisme.

De asemenea, la Berlin, comitetul Ligei evanghelice publică, din partea sa, o notă în care se pronunță contra acestei Enciclice.

Constatăm cu regret — zice nota — că din pricina acestui amestec al Papei în marile chestiuni de credință și de viață ale creștinătății necatolice, din nou și mai aspră s'a făcut din partea romano-catolică, sciziunea confesională.

Așteptăm cu oarecare nerăbdare să auzim glasul Sf. Bisericii Ortodoxe dacă cumva va fi pusă în poziție de cineva să se pronunțe. Până atunci, însă credem că ar fi un minunat prilej ce se prezintă Sf. Biserici ortodoxe să lichideze cu un ceas mai de vreme căldășia cu protestantismul.

II

In țările creștine din Orientul Europei trăesc 2.967.600 suflete de religione musulmană, repartizați astfel: în Jugoslavia 1,337,600, în România 200.000; în Bulgaria 690.000, în Grecia 180.000 și în Albania 560.000.

— *Populațiunea Letoniei* are după *Europa Handbook*, 1927, o populație de 1.857.000 locuitori. Dintre aceștia 57% sunt luterani, 23% catolici, 9% ortodocși și 5% mozaici.

— *In Londra, după cum relatează New-York Herald*, merge s'vonul că arhiepiscopul de Canterbury s'ar fi hotărât să se retragă din scaun și că arhiepiscopul Cosmo Gardon Lang de York să-i succedez.

Deși se zice că această retragere ar fi motivată de vârsta înaintată — 80 de ani — însă se știe că arhiepiscopul de Canterbury e foarte mâhnit din pricina respingerii *Prayer book*-ului.

Până acum nu se știe nimic oficial despre acest s'von, dar probabil că retragerea arhiepiscopului nu se va produce înainte de hotărârea Parlamentului asupra revizuirii *Cărții de Rugăciuni*, care va fi die nou adusă în fața lui.

Arhiepiscopul Randall Thomas Davidson, de Canterbury, e primat al Angliei și arhiepiscop din 1903. Dr. Lang, despre care se vorbește că-i va fi urmaș, ocupă scaunul Yorkului dela 1908; e în vârsta de 66 ani.

— *Comisiunea mixtă a Reichstagului german* discutând asupra proiectului de lege școlară, re-

prezentanții partidelor din guvern au căzut d'acord și au admis ca controlul învățământului religios să se facă în școală de către „institutele superioare ale corporațiilor religioase”. Persoanele bisericesti locale nu au dreptul de supravegheze, dar dacă episcopul le dă dreptul ele pot supraveghea și controla învățământul.

Să se țină minte: în Germania, constituțional Biserica e separată de stat

— *Academia de Inscrupțiuni din Paris* în ședința din 27 Ianuarie a ascultat comunicarea D. Eisler despre *Textul din Iosif asupra lui Iisus*. D. Eisler spune că a regăsit, în edițiunea princeps (Mantoue 1472—76) a lui Iosif Floriu în evreește, un pasagiu pierdut citat de cardinalul Baronius, contestat de Casaubon, relativ la Iisus. D. Eisler traduce astfel acest pasagiu:

„În zilele acestea, avură loc războaie (des guerres) și certuri între Farisei și călcătorii legii poporului nostru, care înclină către fiul lui Iosif, Eliezer care a afăcut multe răutăți în Israil, până când Farisei să-i poată face de cap”.

— *Regele Afganistanului* vizitează acum capitalele mai multor state din Europa și pe șefii acestor state. Afganistanul cu o populație de 12 milioane locuitori nu numără nici un creștin. Nici un fel de misiune creștină nu e îngăduită să se așeze și să lucreze în această țară. Tot poporul e musulman și regele, în tratatele încheiate cu

puterile creștine a prevăzut clauze, că e strict oprit prozelitismul creștin în țara lui.

— *Între Albania și Vatican* s'a încheiat un preliminar privitor la Concordat. O clauză originală acestui concordat constă în aceea că, deși în Albania e regimul libertății cultelor, totuși statul albanez e obligat să contribuie la cheltuielile cultului catolic.

— Chestiunea noului *Prayer book*, adoptat de Camera Lorzilor și res. ins de Camera Comunelor, în urma modificărilor pe care conferința episcopilor anglicani din Lambeth Palace au crezut de cuviință să le introducă în cartea de rugăciuni, spre a o putea din nou, spre sfârșitul lui Mai viitor, s'o prezinte votului Comunelor, pasionează din ce în ce mai mult spiritele.

Cele trei schimbări principale se referă la următoarele chestiuni:

1. Rugăciunea pentru rege e obligatorie și zilnică la slujbele de dimineață și de seară.

2. Faimoasa „rubrică neagră”, care se ridică împotriva doctrinei transubstanțiatiei, este re-integrată în cartea de rugăciuni;

3. A două rubrică poruncește ca, elementele consacrate să fie încuiate sub chee într-o cutie, spre a împiedica adorarea lor de către credincioși. Mai înainte Sfânta împărtășanie stătea expusă pe altar.

CRONICAR

MIȘCAREA MISIONARA

Ședința Cercului Pastoral III-a Baciș Poșta, de sub președinția Pr. Președinte Proistos P. Ioanițescu, s'a ținut în cursul luni Ianuarie 1928, în parohia Videle, sediul protopopesc și anume în ziua de Luni, 30 Ianuarie 1928, cu ocaziunea serbării hramului bisericii parohiale Videle „Sf. Trei Erarhi”.

P. C. Protopop Bădănoiu a invitat, pentru un mai mare fost, Societatea corală „Cântarea Dunării” din Giurgiu, de sub președinția D-lui Profesor maestru Bărbulescu, care la apelul făcut a și sosit în localitate.

Slujba s'a făcut în sobor de P. P. Protopop înconjurat de către preoții Cercului, în număr de 12 (doisprezece), iar răspunsurile Sf. Liturghii au fost date de către Corul Societății „Cântarea Dunării” din Giurgiu.

Predica a fost susținută de către P. C. Protopop, tratând despre viața celor Trei Sf. Erarhi.

După sfârșitul Sf. Liturghii s'a oficiat în sobor un parastas pentru eroii Comunei la care a Cuvântat Părintele Președinte Proistos P. Ioanițescu.

După aceea a urmat ședința intimă obișnuită a Cereurilor Pastorale din acest Protopopiat, când se recenzează o carte sau o revistă și apoi Preoții,

Cântăreții, Corul „Cântarea Dunării” format din 30 de persoane, Consilierii parohiali și Epitropii din Videle, autoritățile și o parte din enoriașii respectivi, în număr total de peste 100 persoane, au trecut într-un mare salon, din Videle, la o „agapă frățesă” dată de către enoriașii din Videle stimulați de către un comitet compus din: Protopop Bădănoiu, Comerciantul Boris Bunescu, Coman Condei și Ștefan Iurasek.

În timpul mesei, Societatea „Cântarea Dunării” a executat mai multe cântece religioase și arii naționale.

La ora 3 după masă, Cercul Preoțesc al III, elevii gimnaziului Videle și cei de la cursul primar, enoriașii din Videle și din împrejurimi au fost din nou prezenți la biserică din Videle, unde a avut loc un concert religios dat de către numita Societate Corală, după ce mai întâi s'a săvârșit un Te-Deum de mulțumire cu polihroniul convenit. Cei prezenți au avut ocaziunea să audă și să admire cântece și imnuri religioase exemplu: Cât de mărit... De tine se bucură... (Acșion) Tatăl nostru... Colinde populare la Crăciun... Florile Dalbe... etc. precum și Cântecul Societății: Cântați, Cântați Cântarea Dunărei ea și Cântece patriotice: Pui de Lei... Avem o Românie

Mare... Eroii au fost, Eroii sunt încă etc.; Trăească Regele și *Imnul Patriarhal*.

Terminând concertul „Cântarea Dunărei“, D-l Profesor Bărbulescu dirijor a arătat scopul venirii de la Giurgiu în Videle, ca drept răspuns la invitațiunea P. C. Protopop, și a schițat tot de odată programul Societății Corale de sub conducerea D-sale, făcând apologia muzicii atât orientale cât și occidentale și evidențiind pe cel dintâi pereusor al muzicii, anume pe Sf. Părinte Ambrozio din veacul al IV-lea.

Terminând cuvântare și îndemnând asistența la popularizarea muzicii și Cântecelor Românești promite *revenirea Societății Corale la Videle după sărbătorile Paștelui din acest an*.

I se răspunde apoi de către P. C. Protopop prin evocarea predecesorilor în arta muzicii bisericești și anume: Ioan Damaschin, Anton Pan etc. prin importanța muzicii pentru dezvoltarea sentimentului religios în popor și prin aceea că biserica este mama artelor frumoase ca: Arhitectura, pictura și muzica

S'a stăruit de P. C. Protopop în deosebi asupra celor trei bogății naționale:

Limba, portul și cântecele pentru care bogății, suntem admirați și în steinătate și ca un coroloz practic a dedus și scopul Societății Corale „Cântarea Dunărei“ care este acela de a face educație muzicală pur românească și de a feri poporul de pocirea limbii, schimonosirea portului și a cântecelor și jocurilor Românești.

Mulțumind societății Corale și în deosebi D-lui Profesor Bărbulescu pentru sacrificiul ce a făcut, devotamentul și abnegația ce pune pentru binele țării românești, concertul religios și festivitatea a luat sfârșit la orele 4 $\frac{1}{2}$ p. m. când asistența, la propunerea D-lui I. Petrescu, Directorul Băncii Franco-Română din localitate, a condus, cale de 2 Km., la Gara Videle, într'o atmosferă și entuziasm de nedescris, pe membrii Societății Corale „Cântarea Dunării“, care au rămas foarte impresionați și mulțumiți de primirea făcută și mai ales de conducerea la gară și cu elevii gimnaziului și școalei primare.

REVISTE

1. *Revista Teologică*, anul XVIII, Ianuarie 1928 Nr. 1, Apare la Sibiu, Tiparul Tipografiei Arhidiecezane. Numărul din Ianuarie are următorul cuprins: Și a rămas Iisus singur de Prof. Dr. Gr. Cristescu, Chestiunea originii și continuității Românilor, într'o predică dela 1792, de Dr. I. Lupaș, Amintirile unui preot româno-catolic devenit preot ortodox de I. Beleuță, Teslarul trad. de Pr. D. Achimescu, Mișcarea literară de Prof. N. Colan, Cronica de Gh. Maior.

2. *Mitropolia Moldovei*, anul IV Nr. 13, Ianuarie 1928, Iasi, are următorul cuprins: Sărbătorile de iarnă de Econ. D. Furtună, O măsură importantă de Pr. P. Chirică, Eloquenta și vorbirea de Pr. Leon Stăcescu, etc.

3. *Tomis*, anul V Nr. 1 Ianuarie 1928, Episcopia Constanței, are următorul cuprins: Ignatlu către Romani, trad. de Ec. I. Constantinescu, Lămuriri istorice asupra cinstirii Sfinților de Ec. I. Constantinescu, Poate laicul ceti sf. Scriptură? de Cloruiță Iorgu, etc.

4. *Credința*, anul III Nr. 2, 28 Ianuarie 1928, apare de două ori pe lună la Cernăuți, str. Mărășești 29, cu frumoase tălcuiți asupra pericopelor evanghelice din cursul lunii în care se tipărește și articole de învățătură creștină, toate scrise pe înțelesul tuturor și cu multă îngrijire.

5. *Renășterea*, anul VI Nr. 6, 5 Februarie 1928, Cluj, str. Iuliu Maniu Nr. 31, cuprinde: Biblia în satele noastre de M., Creșterea copiilor de I. V., Vom avea întreaga Biblie tradusă din nou? etc.

REFERENT

DARURI, MULȚUMIRI ȘI FAPTE CREȘTINEȘTI

Cu ocazia sfințelor sărbători ale Nașterii Domnului, Epitropul Dumitru Rădulescu a făcut Bisericii Ciurmești-Mușcel donație: două uși laterale frumos zugrăvite în valoare de 2000 lei, iar preotul paroh Nicolae Popescu o candelă în valoare de 4000 lei, pentru cari li se aduc mulțumiri și pe această cale.

Cu ocazia sf. sărbători ale Nașterii Domnului, din îndemnul ambilor preoți de la biserica Floreasca s'o colectat suma de lei 12.000, cu care s'a cumpărat un vagon de lemn, distribuindu-se la 50 săraci din cartier, tăete și transportate la domiciliu, alinându-se astfel în parte, suferințele acestor nevoiași

P. C. Arhim. Iustin a făcut următoarele donațiuni la mănăstirile și biseriile notate mai jos:

1. La Mănăstirea Cernica.

1. 2 Biurouri de stejar masiv sculptate cu postav și câte 5 cutii noi 1900. 2. 12 Scaune de stejar cu spate lucrate în trestie de mare, noi. 3. 1 jeț idem în cancelarie. 4. 8 Tablouri diferite bine rămase în cancelarie. 5. 1 Bibliotecă de tei cu 2 uși lustruită marou nouă. 6. 1 Călimară de cristal cu toate accesoriile biuroului. 7. 1 Rând de sfinte vase de argint poleite, mici, în stăreție. 8. 1 Sfântă copie cu mânerul de fildeș și una lingură de aur. 9. 1 Rând de sfinte acoperăminte și un aer de mătase. 10. 1 Consolă de stejar pentru oglindă în stăreție. 11. 1 Monografie a M-rii legată în piele și aurită. 12. 2 Portete ale suveranilor legate în stăreție. 13. 2. Covorașe tunse pentru pat mici în stăreție. 14. Icoană litografică pe pânză „Nunta din Cana” ramată. 15. 1 Față de masă plugată janilie în stăreție. 16. Un covor preș de lână 12 metri în stăreție nou. 1. Sfinți evangheliști brodați cu fir și mătase pentru mantie. 18. 1 Măsuță pentru servit. 19. 2 Steaguri naționale tricolore. 20. 1 Pendulă mare de precizie tocul de stejar, în bis. Sf. Gheorghe.

2. La Mănăstirea Viforâta.

1. Un rând de veștimente preoțești noi cu stihar frumos verde. 2. O sfântă cruce de lemn mare cu răstignirea D-lui Iisus Hristos. 3. Una Cruce mai mică la biserica din cimitir. 4. Un portret al I. P. S. Patriarh în culori. 5. Una cruce de piept într-o cutie de pluș. 6. Un sicriș cu sfintele moaște ale sf. M. M. Gheorghe.

3. La Sfânta Mănăstire Nămăești

1. Una Icoană pictată pe lemn cu D-nul Nostri Iisus Hristos la jețul arhieresc. 2. Una cutie de nichel cu sfintele moaște ale sf. M. M. Mercurie și Eustatie. 3. Una candelă de sticlă. 4. Una cruce de argint cu postament pe care o voi duce la prima ocazie.

4. La Mănăstirea Cheea

1. Una față de masă de olandă ajurată pentru Sf. Masă.

5. La Mănăstirea Căldărușani

1. Un sfânt aer brodat cu mătase grenă foarte frumos. 2. Un Leton pentru păstrat antimisul. 3. Un rând ambrase (ciucuri) mari la arhondarie. 4. Un cearceaf mare de pânză la metoc.

5. La Sfânta Episcopie din Alba-Iulie

1. Una Evanghelie nouă de Neamțu legată în catifea verde și argint, în valoare de 25.000 lei.
2. Un Apostol nou de Neamțu legat în piele roșie și aurit, în valoare de 5.000 lei.
3. Una Leturghie de București legată în piele imitație în Buda-Pesta 1919 pe când ocupasem capitala Ungariei.
4. Un Tipic arhieresc Idem.
5. Un Prohod de cântări în Vinerea cea mare Idem.
6. Un Șervet de olandă, pentru șters la Sfânta cuminicătură.

7. La Biserica Neamului „Mărășești”.

1. Un Apostol de Sibiu nou legat în piele.
2. Una Icoană a Maicii D-lui pictată pe lemn, ceruită.
3. Una cupă de argint aurită cu înrustături antice.
4. Un Tablou pictat bine ramat.
5. Două potnoage pentru picioare de papură noi, prin D-na Alexandrina Cantacuzino.

8. Biserica Mărăști.

1. Un Iconostas de tei lustruit marou cu stâlpi la strung. 2. Una Icoană Maica D-lui pictată pe lemn, rugătoare pentru Eroi. 3. Una față de mătase pentru iconostas. Prin D-lu General Mărgineanu și Preotul local la punerea pietrei.

9. Mănăstirea Toplița „Patriarhul Miron”

1. Un Rând de sfinte vase argint poleite, format ruses. 2. Un Miruitor de argint cu care am miruit Suveranii în Carei Mari 1919. 3. Un Rând de procovețe de mătase brodate cu frangiuri. 4. Un Aer idem. 5. Un Setau de mătase pentru alitimis. 6. Una Copie de oțel cu mânerul de fildeș alb. 7. Una Linguriță de argint aurită. 8. Un servioi de olandă pentru împătășit, toate noi.

10. La Biserica Porumbacul și Orăștie.

1. Una Icoană Maica D-lui mare ramată frumos.
2. Una Candelă argint.
3. Două sfeânice argint.
4. Una candelă metal, toate în memoria Eroilor
Cu ocaziunea serbării hramului său, în ziua de 30 Ianuarie a. e. biserica parohială din Videle a primit, pe lângă donațiunile anterioare și anume: un *epitrahil* de 3000 lei donat de D-na Lucia și Ion Petrescu, Directorul Băncii Franco Română, un *balcon pentru cor* în valoare de lei 15.000 donat de către familia Boris M. Bunescu, și următoarele daruri și

anume: Două sfeșnice argintale a 3000 lei cu câte 3 lumânări, dăruite de către D-na Marin și Constantin Oniga, Directorul Sucursalei Fabricii de Zahăr „Danubiana” din localitate și suma de lei 10.000 dăruți de către D-na O’impia și Boris M. Bunescu Comersant din localitate ca un prim început de fond necesar repieturii Sf. Biserici, azi cam deteriorată,

PAROHII VACANTE

Se scot la concurs pe ziua de 16 Februarie a. c. următoarele parohii vacante:

1. *Parohia Drăgăneasca*, nou înființată, din jud. Ilfov, protopopiatul I. Are 255 familii cu 1233 suflete, are casă parohială nou construită și sesia parohială. Venitul epitrahilului se ridică până la 5000 lei anual.

2. La *Parohia Stănești*, Jud. Vlaşca, protopopiatul I, e vacant postul de preot ajutător. Parohia Stănești e alcătuită dintr’un sat cu două biserici: parohială în curs de reparațiune și filială în stare de funcționare. Filiala Stănești are biserică separată de cea parohială și va avea o a doua biserică filială, care e în curs de construcție. Filiala Stănești are două mahalale: Dealu bisericii cu 280 familii și Dealu Mălureanu cu 248 familii. Venitul epitrahilului se ridică la 10.000 lei anual. Nu are casă pentru preot. Parohia Stănești are 3 loturi de pământ de 8½ Ha. dintre care numai unul e în folosință personalului Bisericesc.

3. *Parohia Diaconești*, Jud. Dâmbovița, protopopiatul I, este alcătuit din satele Diaconești și Strâmbu, cu 210 familii. Biserica de zid în stare mediocră. Nu are pământ, în schimb se adaugă la salariul de bază sporul cuvenit.

4. *Parohia Râncăciou*, nou înființată, Jud. Dâmbovița, protopopiatul I, este alcătuită din satele: 1) Râncăciou cu 267 familii, 2) Ungurenii cu 170 familii și 3) Ciangoești cu 54 familii. Biserica parohială e de zid și în stare bună. Are și casă parohială. Venitul Epitrahilului se urcă la 4000 lei anual. Posedă pământ arabil și fâneată 8½ Ha.

Cererile, însoțite de acte legale, se înaintează protopopiei respective în termen de 30 zile de la data prezentă a publicării

INCUNOȘTIINȚARE

Pentru a forma pe viitorii profesori de muzică bisericească dela seminariile clericale și școlile de cântăreți, pe cântăreții bisericești, dirijorii de coruri și protopsalții bisericilor catedrale, s’a hotărât să se înființeze, pe lângă Arhiepiscopia Bucureștilor, o Academie de muzică bisericească, care își va începe cursurile în ziua de 1 Martie a. c.

În scopul acesta se aduce la cunoștința generală că admiterea în această Academie, se va face în următoarele condițiuni:

1. Candidații să fie absolvenți ai seminariilor sau ai școalelor de cântăreți. Pot candida și absolvenții unui curs de 4 clase secundare.

2. Candidații înscriși vor fi supuși unui examen de admitere pentru dovedirea cunoștințelor elementare, atât în ce privește muzica psaltică cât și în ce privește muzica liniară.

3. Fiecare candidat va depune, odată cu cererea de înscriere, actele doveditoare de studiile făcute, de naționalitate, vârstă și confesiune.

În anul I., se vor preda următoarele cursuri.

1. Muzica bisericească bizantină, cu D-l Profesor I. Popescu-Pasărea.

2. Teorie, solfegiu și armonie, cu D-l Profesor I. Chiurescu.

3. Contra punct, Formele muzicale și clasă de cor, cu D-l Profesor G. Cucu.

4. Liturghia și Imnologia, cu P. S. Vicar Arhiepiscopesc, Titu S. Târgovișteanu.

5. Dirigența de cor și Pedagogia, cu D-l Profesor G. Georgescu-Breazu.

6. Canto, Dicțiune și Pian sau Vioară. Autoritatea bisericească va stărui, ca pe viitor catedrele de muzică bisericească și liniară, vacante dela Seminarii, să nu mai poată fi ocupate decât de absolvenții acestei Academii. Deasemenea actualii profesori dela școlile de cântăreți bisericești din țară, considerați astăzi ca provizorii, sunt obligați a-și complecta și perfecționa cunoștințele în această Academie. Cursurile durează 3 ani.

CEREȚI

NOUL TESTAMENT

traducere de

Părintele GRIGORE PIȘCULESCU

la Institutul Biblic, Sf. Sinod,
strada Antim, București.

Broșat 70 lei. — Legat flexibil 100 lei.